ది సంవత్సరాల ప్రతీకారం

. వీ. మోహన్రావ్

లాగింది.

గబుక్కున ఫ్లాట్ ఫామ్ పైకిదూకాను.

ఎదురుగుండా పెద్ద అక్షరాలతో 'విజయవాడ' స్టేషను
ర్డు కనుపించింది.

మెడచుట్టువున్న మఫ్లరును కొద్దిగా వదులు చేసుకుని
ల్లగా మెట్లెక్కి, బ్రిడ్జిమీదుగా గాంధీనగరం వేపు
ుపలకు దిగాను.

రిక్షావాళ్ళు ఈగల్లా చుట్టూ ముసురుకున్నారు.

వద్దని చేత్తోనే సంజ్ఞచేసి, వాళ్ళ మధ్యనుంచి తప్పు
ు రోడ్ పైకొచ్చాను.

అర్థరాత్రి దాటింది.

వీధులు దాదాపు నిర్మానుష్యంగా వున్నాయి.

నడచుకుంటూనే వెళ్ళి రిట్జ్ రెస్టారెంటులోని కడుగు పెట్టాను. హాలంతా కలయజూసి, ఖాళీగా వున్న టేబుల్ ముందు కూర్చున్నాను.

సర్వర్ వచ్చి సవినయంగా తలొంచుకొని నిల్చున్నాడు, 'మెనూ' కార్డ్ అందించి.

ఓమారు కార్డును క్రిందినుంచి పైకి పరిశీలించి చూస్తూనే చదువుకున్నాను.

"బాటిల్ బీర్!" అన్నాను.

సర్వర్ వెళ్ళిపోయాడు.

ఎనిమిది సంవత్సరాల తర్వాత విజయవాడకు వచ్చాను నేను. ఇన్నాళ్ళూ, ఈ దినాన ఇక్కడకు రావడంకోసమే బ్రతికాను. మంచికి నాకు నేనే దూరమై, రౌడీలమధ్య పెరిగాను. దొంగతనాలు చేశాను. హత్యను చేసే ఆత్మ ధైర్యం తెచ్చుకున్నాను. నేను జీవితానికి పెట్టుకొన్న ధ్యేయాన్ని సాధించగలనన్న నమ్మకం, ఉంచుకున్న గమ్యం చేరగలనన్న ధైర్యం కూడగట్టుకొని, వచ్చా నిక్కడకు.

బీర్ బాటల్ తెచ్చిపెట్టాడు సర్వరు.

నోటితో కార్క్ను పళ్ళు సందున బెట్టి ఊడ బెరికి, ప్రక్కకు విసిరాను. గ్లాసు ప్రక్కనున్నా దానికేసి చూడకుండా సీసా అమాంతం పైకెత్తి గటగటమని ఒక్కబిగిన త్రాగేశాను మొత్తం బీరు. సీసా పెద్దగా శబ్దంచేస్తూ టేబుల్ పైన పెట్టాను. చుట్టూవున్న జనం తలెత్తి నాకేసి వింతగా చూడటం గమనించాను.

"ఏమైనా తింటారా?" అడిగాడు సర్వర్.

"మసాలా చికెన్. వీట్ పరోటా!" అరచినట్లు చెప్పాను.

సర్వర్ భయంగా పరుగెత్తాడు లోనికి.

ఫిల్టర్ సిగరెట్ పాకెట్‌లోంచి ఒకదాన్ని లాగి వెలిగించి గుప్పుమని పొగ వదిలాను.

ఆ పొగలోంచి పదేళ్ళనాటి సంఘటన కళ్ళముందు కొచ్చి కనుపించింది.

ఊరిలోని త్రాగుబోతుల్ని, వ్యభిచారుల్ని, జూద గాళ్ళనూ, మకుటం లేని మహారాజులా పరిపాలిస్తుండిన 'చిట్టి'ని అరెస్టు చేసేందుకు వెళ్ళిన మా నాన్న శవమై తిరిగి వచ్చాడు.

ఆయన భౌతికకాయం నా కళ్ళముందు మెదిలింది. మెడచుట్టూ నైలాన్ త్రాడు చుట్టి, బలంగా బిగించి చంపారు ఆయన్ని. మెడంతా కందిపోయి వుండటం గమనించాను. ఆ తర్వాత ఆయన్ని చంపినవాళ్ళకోసం ఎంతో ప్రయత్నించారు. ఎవ్వరూ కనుపించలేదు. కేసు మూసేశారు.

ఇది తేలేందుకు రెండు సంవత్సరాలు పట్టింది. అంత దాకా ఒంటరిగా అక్కడే వుండిపోయాను. ఆ తర్వాత లాభంలేదని బొంబాయి చెక్కేశాను.

ఎనిమిదేళ్ళు బొంబాయిలో తిరిగాను. పెరిగాను. ఇప్పుడు తిరిగి వచ్చాను.

సర్వర్ వచ్చాడు నేను ఆర్డరిచ్చిన చికెన్ మసాలా, వీట్ పరోటాలతో. .

తినటం మొదలెట్టాను.

"సార్!" పిలిచాడు మెల్లగా సర్వర్.

ఏమిటన్నట్లు తలెత్తి చూశాను.

"రౌలట్ ఆడుతారా?"

"ఇక్కడుందా?"

"ఉంది! మీకు ఇంటరెస్టు వుంటే తీసుకెళ్తాను!"

"అదంటే నాకు చచ్చేంత ఇంటరెస్టు. పోదామా?" అడిగాను.

"ముందు తినండి! తర్వాత వెళ్దురుగాని!"

చకచక తినేశాను.

చెయ్యి కడుక్కుని సర్వర్ ని "నడువు" అన్నాను.

అతను నన్ను రెస్టారెంటులోని అల్మైరావద్దకు తీసుకెళ్ళాడు. అక్కడేదో బటన్ నొక్కాడు. ఆ అల్మైరా ప్రక్కకు తొలగిపోయింది. మెట్లు కనుపించాయి. "దిగి తిన్నగా వెళ్ళండి!" అన్నాడు.

"థాంక్స్!" అంటూ వడివడిగా మెట్లు దిగాను.

విశాలమైన హాలు కనుపించింది.

మధ్యగా చిన్న ఇరుసులాంటి దానిపైన పన్నెండడుగుల వ్యాసంతో వున్న గుండ్రని చెక్క ప్లాట్ ఫామ్ వుంది నల్లటి పెయింట్ పూసివున్నారు పైన. ఒకటినుంచి నూరు దాకా గళ్ళున్నాయి అంకెలతో అంచుకే. మధ్యగా ఓ స్త్రీ నగ్నంగా నిలుచుని వుంది.

అందరి చేతుల్లోనూ ఎర్రని ప్లాస్టిక్ బిళ్ళలున్నాయి. బెల్ మ్రోగింది పెద్దగా.

ప్లాట్ ఫామ్ పైనున్న స్త్రీ డాన్సు మొదలెట్టింది అంతకుముందే మొదలైన మ్యూజిక్ కు సరిపోయేట్లు.

ప్లాట్ ఫామ్ రివ్వున తిరగటం మొదలెట్టింది.

రెండు నిముషాలకాలం తిరిగింది ప్లాట్ ఫాం. ఆమె కూడా డాన్సు చెయ్యసాగింది. ఉన్నట్లుండి మ్యూజిక్

ఆగిపోయింది. డాన్సు చేస్తున్న స్త్రీ క్రిందపడింది. ఆమె చెయ్యి రెండో నెంబరు గడిపైన పడింది.

అందరూ "నంబర్ టూ, టూ టైమ్స్!" అంటూ అరవసాగారు. నాకు అర్థంకాలేదు. అయోమయంగా అనిపించింది.

ప్రక్కనున్న అతన్ని అడిగి తెలుసుకున్నాను. అలా డిస్కులా తిరుగుతున్న ప్లాట్ ఫామ్ ఆగినప్పుడు, ఆ స్త్రీ కుడిచెయ్యి ఏ నెంబరుపైన పడితే ఆ నెంబరు కట్టినవాళ్ళకు అన్ని రెట్లు ఎక్కువ డబ్బిస్తారని.

నాకూ ఒకచెయ్యి చూద్దామనిపించింది. కానీ ఓడి పోవడం డబ్బు పోగొట్టుకోవడం నా కిష్టంలేదు. అందుకు మార్గమేమిటాని ఆలోచించసాగాను.

డిస్కుపైనున్న అందమైన అమ్మాయి ప్రక్కనేవున్న గదిలోకి దూరింది. బెట్టింగులు మొదలైనాయి. అందరూ కౌంటరువైపు హడావుడిగా వెళ్ళారు. నేను చుట్టూ చూసి మనుషులమధ్య కదులుతూ, ఆ అమ్మాయి వెళ్ళిన గదిదాకా వెళ్ళాను. అటూ ఇటూ చూసి తలుపుకున్న హాండిల్ పైన చెయ్యివేశాను. లిప్తకాలంలో, లోనికి దూరి తలుపు మూశాను.

అద్దంముందు కూర్చునివున్న అమ్మాయి నన్నుచూసి లేచింది. నావైపు తిరిగి "ఎవరు నువ్వు?" అడిగింది.

"యముణ్ణి!" అన్నాను జేబులోంచి కత్తితీసి బటన్ నొక్కి బ్లేడ్ మెరిసేలా పట్టుకుని.

"ఏంకావాలి?" బిక్కుపోయి అడిగింది.

"ఈమారు హండ్రెడ్ దగ్గర నీ చెయ్యి పడాలి!" అన్నాను.

"ఫీల్లేదు!"

"అయితే నీకు ప్రాణాల పైన తీపి లేనట్లేనా?"

"నువ్వు చెప్పినట్లు చెయ్యకుంటే చంపుతావా?"

"నిస్సందేహంగా!"

"అలా చేస్తే వీళ్ళు చంపుతారు!"

"వాళ్ళగురించి భయపడకు. నీపైని ఈగవాలకుండా చూసే పూచీ నాది!" అన్నాను.

"అంత మొనగాడివా?"

"నా మొనగాడితనం చెప్పుకునేదికాదు!" అన్నాను.

నాకేసి తీక్షణంగా, ఆమె చూడటం గమనించాను.

"ఆల్ రైట్! అలాగే తీస్తాను. నువ్వెళ్ళు. ఎవరైనా చూస్తే నిన్ను ఇక్కడే చంపేస్తారు!" అంది భయంగా.

మాట్లాడకుండా మెల్లగా తలుపు తీసుకుని వచ్చాను వెలుపలకు. జనంలో కలిసిపోయి కౌంటర్ వద్దకు వెళ్ళాను. హండ్రెడ్ పైన హండ్రెడ్ రుపీస్ వేశాను. కౌంటర్లో వున్నతను కాయిన్స్ ఇస్తూ నాకేసి చూడటం, లోలోపల నవ్వుకోవడం గమనించాను.

మళ్ళీ డిస్క్ తిరగడం మొదలైంది. లైట్లు డిమ్ అయినాయి. నగ్నంగా వున్న ఆ అమ్మాయి వచ్చి డాన్సు మొదలెట్టింది. మధ్యమధ్య నాకేసి చూడసాగింది.

నేను కత్తిదాచిన జేబుకేసి చూపించాను ఆమెను హెచ్చరిస్తూ.

డిస్క్ ఆగింది. ఆమె చెయ్యి హండ్రెడ్ పైన పడింది.

జనంలో గగ్గోలు పుట్టుకొచ్చింది. అందరూ నాకేసి విచిత్రంగా చూడసాగారు.

కౌంటరు దగ్గరకు వెళ్ళాను.

పలున్న అతను నన్ను తేరిపార చూపి డబ్బు లెఖ
పదివేలు అందించాడు. నోట్లన్ని జేబులో చెక్కా
ను.

తను వచ్చి నా ప్రక్క నిలబడ్డాడు. అది గమనిం

మిస్టర్! మిమ్మల్ని మా బాస్ రమ్మంటున్నాడు"
న్నాడు.

వాడితో నాకు పని లేదు!" అన్నాను.

'ఆయనకు పనుందట, నీతో మాట్లాడాలట!"

"నాకు తీరిక లేదు! అర్జంటుగా వెళ్ళాలి నేను"
న్నాను.

"అంత పెద్దమనిషి పిలిచాక, చూడకుండా వెళ్ళడం
చిదిగాదు. అలా నువ్వు వెళ్ళటం కూడా అసాధ్యమే
నుకుంటాను" అన్నాడు అతను.

"బెదిరిస్తున్నావా?"

"లేదు పొజిషన్ చెప్తున్నాను."

"నేనెవరో నీకు తెలీదులాగుంది. నా పేరు యముడు.
వర్ని లెఖ్ఖచేసేవాణ్ణి కాదు. మీ బాస్‌ను పోయి గంగలో
దూకమను" అంటూ గుమ్మంవేపు నడిచాను.

నలుగురు వస్తాదుల్లాంటి మనుషులు గుమ్మానికి అడ్డంగా
నిలుచున్నారు.

"ప్రక్కకు తొలగండి! నేను వెళ్ళాలి!" అన్నాను.

వాళ్ళెవరూ మాట్లాడలేదు. ప్రక్కకు తొలగలేదు.
అందుబాటులో వున్న లావుపాటి మనిషి పొట్టపైన కుడి
కాలి బూటుతో తన్నాను. వాడు "అమ్మో!" అంటూ
కడుపు పట్టుకొని పడ్డాడు. అదే అదనులో పైకొస్తున్న
ఇంకోడి మెడ విరిగేట్లు కుడిచేయి కత్తిలా పెట్టి కొట్టాను

వాడూ క్రిందపడ్డాడు. మిగిలిన ఇద్దరూ పైకి దూకారు. రప్పున క్రిందికి వొంగి, ఇద్దరి కాళ్ళు చేతులతో పట్టుకొని పైకిలేచాను. తలలు నేలకేసి మోదుకున్నాయి. బోరగింతలా పడిపోయారు. కొంచెం గాలిలో ఎత్తుకు ఎగిరి, వాళ్ళ వీపులమీద కాళ్ళుపెట్టి నిలుచున్నాను. ముందు దెబ్బలుతిన్న ఇద్దరూ లేచేరు. నాపైకి మళ్ళీ రాబోయారు. జేబులోంచి రివాల్వర్ తీసి గురిచూశాను. దాన్ని చూడగానే చేతులు పైకెత్తారు.

అంతలో ఆ అమ్మాయి బట్టలు వేసుకొనివచ్చి నిలుచుంది నాకు కొద్దిదూరంగా. ఆమెను రమ్మన్నాను. వచ్చింది. ఆమెను వెంటబెట్టుకొని పైకొచ్చి బటన్ నొక్కి, రెస్టారెంటుగుండా వీధిలోకి వెళ్ళాను.

టాక్సీలో ఎక్కి కూర్చున్నాం.

"పోనీ!" అన్నాను.

"ఎక్కడకు?" అడిగాడు టాక్సీవాలా.

"తర్వాత చెప్తాను!" అన్నాను.

టాక్సీ బయలుదేరింది.

"ఇంత సాహసం చెయ్యగలరని నే ననుకోలేదు" అందామె.

"నేను ఈ వూరికి ఈ దినమే వచ్చాను. అందుకే ఎవర్నీ చంపడం ఇష్టంలేకపోయింది," అన్నాను.

"ఇప్పుడు ఎలాగో బ్రతికి బయటపడ్డాము. వాళ్ళు వేటకుక్కల్లాంటివాళ్ళు. మనల్ని ఎలాగైనా పట్టుకొని చంపుతారు," అందామె.

"ఆ భయం నీ కవసరంలేదు! ఇంతకూ నీ పేరేమిటి?"

"రాణి! బ్రతుకు తెరువుకోసం ఈవృత్తిలో వున్నాను."

"నీకు ఇల్లుందా?"

"ఉంది!"

"ఎక్కడ."

"కేదారేశ్వరపురంలో."

"అక్కడికి వెళ్దామా?" అడిగాను.

"ఇంట్లో కళ్ళులేని అమ్మ, కాళ్ళులేని చెల్లెలూ వున్నారు. వుండగలుగుతావా?" అడిగింది రాణి.

నా కళ్లు తిరిగిపోయాయి ఆమె మాటలతో. ఇంత అందమైన అమ్మాయి ఎంత నికృష్ణమైన పరిస్థితులమధ్య బ్రతుకుతుందాని.

"వాళ్ళ సాయం నాకు అవసరంలేదు. ఆ ముందు మీ ఇల్లు తెలుసా?".

"తెలీదు!"

'అయితే కొద్ది రోజులు మకాం పెట్టవచ్చు' అనుకున్నాను లోలోపలే.

టాక్సీ వేగంగా పోతూనే వుంది.

"మీ పేరేమిటి?"

"ప్రస్తుతానికి యముడని అనుకో! సమయం వచ్చినప్పుడు నా కథ యావత్తూ చెపుతాను!" అన్నాను.

2

రాణిది పెద్ద ఇల్లేమీ కాదు. రెండు గదుల వసారా పైన పెంకు కప్పి వుంది.

ఆ రాత్రికి రెస్ట్ తీసుకున్నాను.

తెల్లవారాక కాలకృత్యాలు తీర్చుకొని డ్రెస్ చేసుకొని కూర్చున్నాను రాణితో చెప్పి వెళ్దామని.

కాఫీ గ్లాసుతో వచ్చింది.

అందుకుంటూ "ఇలాంటివేమీ పెట్టుకోకు!" అన్నాను.
"వెళ్తున్నారా?" అడిగింది.
"ఆఁ!" అన్నాను సిప్ చేస్తూ.

"ఆ తోడేళ్లు ఊరంతా తిరుగుతుంటాయి. జాగ్రత్త. త్వరగా వచ్చెయ్యండి. మీకు భోజనం కూడా ఇక్కడే ఏర్పాటు చేస్తాను!" అంది ఆప్యాయంగా.

"నా గురించి నువ్వు శ్రమ తీసుకోవద్దు. నేను చాలా ముఖ్యమైన పనిమీద ఈ ఊరొచ్చాను. ఎక్కడో తిని, తిరుగుతాను. జాగ్రత్తగా మాత్రం వుండు," అన్నాను.

"పగటిపూట ఫర్వాలేదు! రాత్రి అయితేనే వాళ్ళతో భయం!" అంది.

"అప్పటివరకు నేనొచ్చేస్తాను" అంటూ కాఫీగ్లాసు అక్కడే పెట్టి బయలుదేరాను.

తిన్నగా గవర్నరుపేట సెంటరుకొచ్చాను.

ఆ ప్రాంతాలంతా నాకు బాగా గుర్తున్నాయి. అప్పటికీ ఇప్పటికీ చెప్పుకోదగ్గ మార్పులుకూడా ఏమీ జరగలేదు. మా నాన్నతోపాటు వుండిన ఇంటికేసి వెళ్ళాను.

ఆ ఇంటిముందు పదినిముషాలు నిలబడ్డాను. వెలుపలున్న అరుగును చూస్తే నా గుండెనెవరో పట్టుకుని పిండినట్లయింది. మా నాన్నగారి శవాన్ని తెచ్చి అక్కడే వుంచారు.

ఆయన రూపం నా కళ్ళముందు మెదలింది. తెలీకుండానే తడిసిపోయాయి కనుగుడ్లు. జేబురుమాలుతో తుడుచుకున్నాను. ఆ వీధిలోంచి వెలుపలకు వచ్చి మళ్ళీ సెంటరు చేరుకున్నాను.

ఒక షాపులో దూరి రెండు ఎయిర్ బ్యాగ్ లు, టవల్సు మొదలైన నిత్యావసర సామగ్రి కొన్నాను. డబ్బిచ్చి,

ా నటరాజ్ హోటల్‌కు వెళ్ళి, ఏ. సీ. రూం
న్నాను.

ంచంపైన వెల్లికింతలా పడుకుని నా కార్యక్రమాన్ని
చించుకోవడం మొదలెట్టాను.

ోన్ మ్రోగింది.

చిత్రంగా చూశాను దానికేసి. నేనొచ్చి అరగంటన్నా
ముందే ఫోన్ రావడం ఆశ్చర్యం కలిగించింది.

ిసీవరు అందుకున్నాను.

"హల్లో!" అన్నాను మెల్లగా.

"యముడేనా మాట్లాడుతూంది!" అవతలి కంఠం
ంగురు పోయినట్లుగా వుంది.

"అవును! నువ్వెవరు?" అడిగాను.

"యముడికి యముణ్ణి!" అన్నా డవతలివ్యక్తి పరిహా
ంగా.

"అలాగా? అయితే ఇప్పుడేం కావాలి?"

"రాత్రి నువ్వు రిట్జ్ రెస్టారెంటులో చేసిన అల్లరి
త్తుండా. రమ్మన్నా రాకుండా, ఆ పిల్ల రాణిని వెంట
ెట్టుకు వెళ్ళావ్. అంతమాత్రంచేత నిన్ను వదిలేస్తానను
న్నావేమో? అది కలలోని మాట. ఎక్కడున్నా ఏరి,
ెట్టుకొని ఎముకలు నలగ గొట్టిస్తాను."

"ఏడిశావ్! చెయ్యగలిగిన వాడెప్పుడూ ఇలా నీలా
పేలడు" అన్నాను కోపంగా.

"ఆ పిల్లను తెచ్చి కాళ్ళూ చేతులూ కట్టేసి చీకటి
ొట్లో పడేశాను. వచ్చి చూస్తావా?"

"రాస్కెల్! ఆమె జోలికి వెళ్ళావంటే నీకు యమ
పురికి టిక్కెట్టు కొనిస్తాను. మర్యాదగా వదిలెయ్!"
అన్నాను.

"ఒక్క రాత్రికి అంత ప్రేమ పుట్టుకొచ్చిందా? అయితే స్వయంగా వచ్చి ఆమెను విడిపించికొనిపో! నా కభ్యంతరం లేదు!" అన్నాడు.

"అలాగే!" అన్నాను.

"ఎప్పుడొస్తావ్?"

"రాత్రికి!"

"ఎన్ని గంటలకు?"

"పన్నెండు గంటలకు. దమ్ముంటే నిన్ను నువ్వు కాపాడుకో!"

ఆ తర్వాత ఫోన్ పెట్టేసిన శబ్దం వినిపించింది.

ఫోన్లో అతనితో ఛాలెంజి చేశాను. కానీ ఆమెను ఎలా తప్పించి తీసుకురావటం? నేను వస్తానని చెప్పాక తగిన బందోబస్తు చేసుకోకుండా వుండే వాజమ్మలుకాదు వాళ్ళు.

ఏదైనా పథకంతో వాళ్ళను బోల్తా కొట్టించాలి.

బుర్రకు పదును పెట్టసాగాను. రకరకాల ఊహాలు మెదల్తున్నాయి. ఏదీ సరిగా లేదనిపించింది.

రిసెప్షనుకు ఫోన్ చేసి విస్కీ పంపమన్నాను.

బాటల్ వచ్చింది.

దాన్ని త్రాగుతూ, సిగరెట్ కాలుస్తూ ఆలోచించ సాగాను.

3

టూరిస్టు డిపార్టుమెంటుకు ఫోన్ చేసి ఎయిర్ కండిషన్డ్ ఇంపాలా రాత్రి ఎనిమిదినుంచి తెల్లవారి ఎనిమిదిదాకా అద్దెకు కావాలని చెప్పాను. వాళ్ళు వెంటనే ఒప్పుకున్నారు. కారును నేనున్న హోటల్కు పంపమన్నాను

నా రూంకు సర్వీస్ చేస్తున్న మనిషిని డబ్బాళచూపి బుట్టలో వేసుకున్నాను. నా సర్వెంటుగా కార్లో రిట్జ్ కు వచ్చే ఏర్పాటు చేసుకున్నాను.

రాజకుమారుడిలా మేకప్ చేసుకున్నాను నేను.

సర్వర్ ఆఫ్ డ్యూటీలో వున్నాడు. వాడికి రాజుల సర్వెంట్ లా మేకప్ చేశాను. ఇద్దరం ఇంపాలా ఎక్కి రిట్జ్ కెళ్ళాము.

నేను కార్లోనే కూర్చున్నాను.

నా సర్వెంట్ లోనికి వెళ్ళాడు. రెండు నిముషాల తర్వాత మరో ఇద్దరు హోటల్ వాలాలతో తిరిగొచ్చాడు.

తలుపుతీసి, తలొంచుకొని నిల్చున్నాడు.

చేతికర్ర క్రిందపెట్టి, మెల్లగా దిగాను. ఒక కాలు కుంటుతూ నడిచాను. నల్లటి రెబాన్ గ్లాసెస్ మెర్క్యూరీ పూసినవి పెట్టుకున్నాను. ఒక స్పెషల్ రూంకు తీసు కెళ్ళారు వాళ్ళు నన్ను.

రకరకాల డ్రింకులు తెప్పించి కాక్ టెయిల్ తయారు చేసి ఒక గ్లాసుమాత్రం మెల్లగా పుచ్చుకున్నాను.

మిగిలినవన్నీ తీసెయ్యమన్నాను.

అలాగే రకరకాల డిష్ లు ఆర్డరు చేశాను. అన్ని ప్లేట్లతో తెచ్చిపెట్టారు. కొన్నిమాత్రం కొద్దికొద్దిగా తిని, మిగిలినవి త్రోసేశాను. నా చేష్టలకు సర్వర్లు విచిత్ర పోతున్నారు. అందాకా వెయ్యిరూపాయల సరుకు తెప్పించి అందులో కనీసం పదిరూపాయలకూ్కడా తినలేదు.

నా సర్వెంట్ ని పిలిచి చెవిలో చెప్పాను.

"జీ! హుజూర్!" అంటూ తలూపి వెళ్ళాడు వెలుపలకు.

ఐదునిముషాల తర్వాత ఒక సూట్ వాలాను వెంట బెట్టుకొచ్చాడు.

"నమస్తే రాజాసాబ్!" అన్నాడు.

"అఁ!" అన్నాను బింకంగా.

"తమరి కోరిక మీ సర్వెంట్ తెలియపరిచాడు. మీ లాంటి రాజావారు చూసిన అమ్మాయి ఈ దినం మూడ్స్‌లో లేదు. మరో అమ్మాయిని సెలెక్టు చేసుకుంటారా!"

"ఆమె అందంగురించి విన్నాం! అందుకే వచ్చాం! ఎంత డబ్బు కావాలన్నా ఇస్తాను. ఆమెకు మూడ్స లేకుంటే మా బసకు పంపండి. మేమే తంటాలుపడి మూడ్స్‌లోకి తెచ్చుకుంటాం!" అన్నాను.

"ఇప్పుడే వస్తాను!" అంటూ అతను వెళ్ళిపోయాడు.

నాకు ధైర్యం, భయం రెండూ కలగాపులగంగా వున్నాయి. ఆ పక్షి నన్ను అనుమానించి వుంటాడాను కున్నాను. అన్నింటికీ సిద్ధమై వచ్చాను కాబట్టి ధైర్యం గానే కూర్చున్నాను.

అంతకుముందు వచ్చి వెళ్ళిన మనిషి తిరిగి వచ్చాడు నా దగ్గరకు.

"అలాగే పంపుతాను! ఐతే ఐదువేలు ఛార్జి చేస్తాం!"

"కాష్ కావాలా? చెక్కిచ్చేదా?"

"కాష్ ఇవ్వండి!"

సర్వెంట్‌తో చెప్పాను ఇమ్మని.

తోలుసంచీ తెరచి అందులోంచి కొంత డబ్బు లెఖ పెట్టి ఇచ్చాడు.

"ఆమెను కారుదగ్గరకు తీసుకురండి," అంటూ క్రిందికి దిగాను మెల్లగా కుంటుకుంటూ.

వెళ్ళి కారెక్కాను.

రాణిని రెడరెక్కలు విరిచిపట్టుకొని ముగ్గురు మెరిక

ల్లాంటి మనుషులు తీసుకొచ్చారు. డోర్ తెరచి వుంది. దాన్లోంచి లోనికి త్రోశారు. ఆమె లోనికి రాగానే, తలుపు మూశాను.

నా వెంటవున్న సర్వెంట్, ముగ్గురు మనుషులకూ, తలో వంద ఇచ్చాడు. వాళ్ళు సలాం చేసి వెళ్ళిపోయారు.

కారు స్టార్టయింది.

"వీళ్ళకెలా చిక్కావ్?" అడిగాను నల్లద్దాలు తీసేసి లైటు స్విచ్ నొక్కి. ఆ వెలుగులో నన్ను చూసి "మీరా?" అంది.

"నేనే!" అన్నాను.

"వీళ్లు మనుషులు కాదు! రాక్షసులు. ఎంతకైనా సాహసించగల దుర్మార్గులు. వీళ్ళతో పెద్ద ముఠా వుంది. మనల్ని వెంటపడి వేటాడి చంపిందాకా వాళ్ళు నిద్ర పోరు!"

"ఎప్పుడో ఒకసారి చావక తప్పదు. ఇప్పుడు చచ్చిపోతామేమోనన్న భయంతో వాళ్ళకు జడిసి ఛస్తూ బ్రతకడం నా కిష్టంలేదు!" అన్నాను.

ఈలోగా నేను బసచేసిన హోటల్ వచ్చింది.

కారుకు డబ్బిచ్చి పంపేశాను.

రాణిని వెంటబెట్టుకొని నా గదికి వెళ్ళాను.

తాళం త్రిప్పి తలుపులు తీశాను.

లైటు స్విచ్ నొక్కేందుకు చెయ్యెత్తాను.

ఎవరిదో చెయ్యి నా చేతిని బలంగా పట్టుకొంది.

ఎడం కాలితో ఎగిసి తన్నాను చీకట్లోనే ఆ మనిషి పొట్టభాగం ఎంత ఎత్తులో వుండివుండచ్చో ఊహించుకుంటూ. నా చేతిపైనున్న అతని పట్టు సడలింది. చెయ్యి విడుల్చుకొని లైటు వేశాను.

గది మధ్యగా ఇద్దరున్నారు.

నా పైకి విరుచుకుపడ్డారు పులుల్లా.

సింహంలా దూకాను ఇద్దరి పైకి.

ఇద్దరి తలల్నీ రెండు చంకల్లో ఇరికించుకొని, గాల్లోకి ఎగిరి కాళ్ళతో ఇద్దర్నీ ఛాతీపైన తన్నాను. విరుచుకు పడ్డారు క్రింద.

కాళ్ళతో త్రొక్కాను. ఇద్దరూ శవల్లా మారి నేలకు కరుచుకుపోయారు. కర్టెన్ త్రాడుతో ఇద్దరి కాళ్ళూ, చేతులూ కట్టేశాను. కాలితో మంచం క్రిందకు తోశాను.

పోలీసులకు ఫోన్ చేశాను నా రూంలో దొంగలు పడ్డారనీ వాళ్ళను పట్టుకొని కట్టేశాననీ. వెంటనే వచ్చి వాళ్ళను స్వాధీనం చేసుకుంటామని చెప్పారు.

ఆ తర్వాత రిట్జ్ హోటల్‌కు ఫోన్ చేశాను.

"ఎవరది?" అడిగాడు అవతలి మనిషి.

"నేనే! యమున్ణి!" అన్నాను.

"నీకోసం చూస్తున్నాం! ఇంకా బయలుదేరలేదా?"

"నీ మొహం! నేను మీ హోటల్‌కు రావడం, రాణిని దర్జాగా కార్లో ఎక్కించుకొని తిరిగి నా గదికి తీసుకొచ్చుకోవడం అయింది. మీరు పంపిన వస్తాదుల్ని చావగొట్టి, కట్టిపడేసి వుంచాను. ఇంతకుముందే పోలీసులకు ఫోన్ చేశాను. మరో పదినిముషాల్లో వచ్చి ఈ రెండు శాల్తీలను తీసుకెళ్తామన్నారు. తెల్లారేలోగా మీరు మరో పదిమంది నన్నా పంపండి!" అన్నాను.

"అయితే ఆ రాజా వేషంలో వచ్చింది నువ్వేనా?"

"ఇప్పటికయినా తెలుసుకున్నావ్! సంతోషం!" అన్నాను.

"మమ్మల్ని మారువేషంతో మోసం చేసినందుకు నిన్ను..." అంటూ మాటలకోసం తడుముకోసాగాడు.

"ఏమీ చెయ్యలేవురా చవటా! నిన్ను కూడా ఎప్పుడో ఒకనాడు చావదన్ని పోలీసులకు అందజేస్తాను నేనే! జాగ్రత్తగా వుండు" అని ఫోన్ పెట్టేశాను.

4

పోలీసులు వచ్చారు.

వాళ్ళకు ఇద్దర్నీ అప్పజెప్పాను.

"ఈ గదిలోకి ఎందుకు వచ్చారు మీరు?" అడిగా డిద్దర్నీ పోలీసు ఇన్‌స్పెక్టర్.

"దొంగతనం చేసేందుకు" అన్నాను.

"వాళ్ళను తీసుకెళ్తాను. రేపొచ్చి కంప్లయింట్ రాసివ్వండి!" అన్నాడు ఇన్‌స్పెక్టర్.

"అలాగే!" అన్నాను.

పోలీసులు వెళ్ళిపోయాక గది తలుపులు వేశాను.

"రాణీ!" పిలిచాను.

"ఏమిటి?" అడిగింది.

"ఇందాకేదో ముఠా అన్నావు. నీకు దాని వివరాలు తెలుసా?"

"తెలుసు! ఈ వూళ్ళో జరిగే అవినీతి వ్యాపారమంతా ఒకేఒక ముఠా కంట్రోలులో వుంది. వాళ్ళను ప్రజలు ఎదుర్కోలేరు. పోలీసులు పట్టుకోరు!" అంది రాణి.

"ఎందుకని?"

"ప్రజలకేమో వాళ్ళను చూస్తేనే భయం. పోలీసుల్ని బాగా డబ్బుపెట్టి కొనేశారని అందరూ అనుకొంటూ వుంటారు. అదీగాక రాజకీయనాయకుల మద్దతుకూడా

వుందట. వాళ్ళు ఆడింది ఆట, పాడింది పాటగా జరిగి పోతూంది చాలా సంవత్సరాలనుంచి."

"ఎవ్వరూ ఎదురు తిరగటంలేదా?"

"లేనట్లే!"

"ఈ ముఠానాయకుడెవరో నీకు తెలుసా?"

"తెలుసు. అతన్ని అందరూ 'చిట్టి' అంటారు."

ఆ రెండక్షరాల పేరు వినగానే నారక్తం కుతకుతమని ఉడికిపోయింది. కళ్ళల్లోకి రక్తం తన్నుకొచ్చింది.

"ఎందుకలా ఆవేదపడుతున్నారు?" భయంతో అడిగింది రాణి.

"రాణీ! నువ్వా చిట్టిని చూశావా?"

"లేదు!"

"అతన్ని గురించి నువ్వెక్కడ విన్నావు?"

"మా హోటల్‌లోనే. చీకటి వ్యాపారాలుచేసే ప్రతి ఒక్కరూ తమ లాభంలో పదోవంతు అతనికి పంపాలి. అందుకు ప్రతిఫలంగా, పోలీసులతో గొడవలుగానీ, ప్రత్యర్థులతో పేచీలుగానీ రాకుండా అతనూ, అతని అనుచరులు చూస్తుంటారని వాళ్ళమాటలు విని తెలుసుకున్నాను" అంది రాణి.

"నేనా చిట్టిని కలుసుకోవాలి! అతనికోసమే వెతుకుతూ వచ్చాను."

"అతన్నెందుకు కలుసుకోవటం?"

రాణికి నా కథ యావత్తూ పూసగ్రుచ్చినట్లు చెప్పాను. విని విభ్రాంతి చెందింది.

"ప్రతీకారం చేసేందుకిలా బంగారంలాంటి జీవితం బుగ్గిలో పోసుకున్నావన్నమాట!" అంది నిస్పృహతో.

"అని నే ననుకోవడంలేదు. కర్తవ్యపాలనే జీవిత పరమావధిగా ఎంచిన తండ్రిని పొట్టనబెట్టుకొన్న ఆ దుర్మార్గుణ్ణి చంపడం నా లక్ష్యం. అందుకోసమే ఇలా కసాయివాడిలా తయారయ్యాను" అన్నాను.

నాకు జవాబు చెప్పకుండా ఏదో ఆలోచిస్తూ పడుకుంది రాణి. ఆమెను డిస్టర్బ్ చెయ్యడం నాకిష్టంలేకపోయింది. నేనూ మంచంపైన మేను వాల్చి పడుకున్నాను.

నాకు తెలీకుండానే నిద్ర పట్టేసింది.

5

ప్రొద్దున్నే కాల కృత్యాలు వడివడిగా ముగించుకొని' డ్రెస్ చేసుకుని క్రిందికొచ్చాను.

తిన్నగా పోలీస్ స్టేషన్‌కు వెళ్ళాను.

ఇన్‌స్పెక్టర్ సీటు ఖాళీగా వుంది.

"ఎవరు కావాలి?" అంటూ వచ్చాడు హెడ్ కానిస్టేబుల్.

"మీ ఇన్‌స్పెక్టర్ లేడా?" అడిగాను.

"లేరు టౌన్లోకి వెళ్ళారు!" అన్నాడతను.

"రాత్రి హోటల్ అప్సరలోంచి పట్టుకొచ్చిన వెధవ లేం చేస్తున్నారు?"

"అప్సర హోటల్‌లోంచా? మనుషుల్ని పట్టుకు రావడమా? సుప్నం కలగంటున్నారా? లేక పిచ్చిపట్టి మాట్లాడుతున్నారా?" అడిగాడు అతను.

అతనికి పిచ్చేమో అనుకున్నాను. అయినా ఓపిగ్గా జరిగిందంతా చెప్పాను.

"అసలు మేము అక్కడకు రానేలేదు రాత్రి!" అన్నాడు హెడ్.

ఆ మాటకు నా హెడ్ సినిమా రీలులా తిరిగింది.

"ఇందులో ఏదో మోసముంది?"

"అదేం నాకు తెలీదు! నువ్వుమాత్రం మా అయ్యగారు వచ్చేదాకా వుండి విషయం తేల్చుకుని వెళ్ళు!" అన్నాడు.

అలాగేనంటూ కూర్చున్నాను.

పది నిముషాల తర్వాత మోటర్ సైకిల్ వచ్చి ఆగింది. ఇన్‌స్పెక్టర్ దిగి లోనికొచ్చాడు. చూడగానే తెలుసుకొన్నాను రాత్రి నేను చూచిన వ్యక్తి అతను కాదని.

నన్ను నేనే పరిచయం చేసుకుని రాత్రి జరిగిందంతా చెప్పాను.

అంతావిని "అప్సర హోటల్ గురించి మాకు తెలుసు. మీరు చెప్పినట్లు ఎన్నటికీ జరుగదు. పైగా రాత్రి నేను రానేలేదు!"

"ఆ విషయం మిమ్మల్ని చూశాక నాకు తెలిసింది" అంటూ లేచాను.

"నీకు మతిస్థిరంగా వున్నట్లు లేదు. మెంటల్ హాస్పిటల్‌కు పంపమంటావా?"

"అప్పుడే అవసరంలేదు. అలా వెళ్ళదలచుకున్నప్పుడు మీ దగ్గరకే వస్తాను!" అంటూ లేచి వెలుపలకి వచ్చాను.

రాత్రి నాతో ఫోన్‌లో మాట్లాడింది పోలీసులు కాదని, హోటల్ రిసెప్షన్‌లోని వాళ్ళేనని, వెంటనే పోలీసుల వేషంతో వచ్చి, నాకు చిక్కిన ఇద్దర్ని తీసుకెళ్ళిపోయారనీ ఊహించాను. ఇదంతా చిట్టి ముఠా పనేననిపించింది.

తాళం తీసి గదిలోని మనుషుల్ని ప్రవేశపెట్టగలిగిన వాళ్ళు, పోలీసుల వేషంలో వాళ్ళను రక్షించి తీసుకుపోవడం పెద్ద బ్రహ్మవిద్యకాదు.

నా మకాం సరయిందని తేల్చుకున్నాను. అప్సర

హోటల్ చిట్టి యాజమాన్యంలోనే నడపబడుతుందని నిర్ణయించుకున్నాను.

6

రోడ్ వారగా పెద్ద కారు ఆగివుంది. ఎవరో ఎదురుగుండా వచ్చి నాకు డాష్ ఇచ్చారు. అదమరుపుగా వుండడంతో క్రింద తూలిపడ్డాను.

"దొంగ, దొంగ, దొంగ!" అతను కేకపెట్టాడు పెద్దగా.

నేను ఎక్కడా అనుకుంటూ చుట్టూ చూశాను. జనం గుంపులు గుంపులుగా పరుగెత్తుకొచ్చి నా చుట్టూచేరారు.

తల పైకెత్తి చూశాను.

ఖరీదైన దుస్తుల్లో వున్న ఆ డాష్ ఇచ్చిన వ్యక్తి చేతులు నా వేపు చూపుతున్నాయి.

"కొట్టండి. తన్నండి!" అంటూ గగ్గోలుపెడుతున్నారు జనం పిచ్చికుక్కల్లా.

నేను దొంగతనం చేయలేదని చెప్పాలనిపించింది.

పోలీస్ వాన్ వచ్చి ఆగింది.

ఇన్స్పెక్టరూ, అతని పటాలం జనాన్ని తోసుకుని, నా దగ్గరకు చేరారు.

నా పక్కనున్న వ్యక్తి ఏం జరిగిందని అడగడం, అతను తన పర్సును నేను దొంగిలించానని చెప్పడం రెండూ విన్నాను.

ఇద్దరు పోలీసులు నన్ను పైకి లేవదీశారు.

జేబులో చేతులు పెట్టి వెతికారు మరో ఇద్దరు.

నా పాంటు జేబులోంచి నల్లటి పొడవుగల పర్సు వెలికితీశాడు పోలీసు.

"ఇదేనా మీ పర్సు?" అడిగాడు నా ప్రక్కనే వున్న వ్యక్తిని.

"అవును!"

"ఇందులో మీ డబ్బెంత వుంది?"

"ఆరు వేలు!"

"ఏ రూపంలో వున్నాయి?"

"వంద కాగితాలు అరవై వున్నాయి. నా విజిటింగు కార్డుంది."

"నీ పేరు?"

"రాజారావు!"

"అడ్రను."

"ఆనందనివాస్, సూర్యనారాయణపురం" అన్నాడతను.

ఇన్‌స్పెక్టర్ చెక్ చేసి "యస్. మీ పర్సే యిది!" అన్నాడు.

"నీదేవూరు?" అడిగాడు నన్ను.

"నాకు ఊరు లేదు!"

"పేరు"

"డీ. వై. రాజు!" అన్నాను.

"అంటే పూర్తి పేరు చెప్పు!"

"డీ. యమధర్మరాజు!" అన్నాను.

"ఏం చేస్తూంటావ్?"

"ఇంకా ఏం చెయ్యడం లేదు! ఏదన్నా చేద్దామని అనుకుంటున్నాను. ఇంతలో ఈ హడావుడి జరిగింది!"

"ఆయన పర్సు దొంగిలించావు కదూ!"

"లేదంటే నమ్ముతారా?" అడిగాను కోపంగా.

"ఎలా నమ్ముతాం? పోయిన పర్సు నీ జేబులో దొరి

కిందిగా. నిన్ను రెడ్‌హాండెడ్‌గా పట్టుకున్నాం. కేసు పెట్టాం. సంవత్సరం పాటన్నా జైల్లో వుండక తప్పదు!" బెదరిస్తూన్నట్లుగా అన్నాడు ఇన్‌స్పెక్టర్.

"అలాగే! మీ యిష్టం! కానివ్వండి" అన్నాను.

జనాన్ని తరిమేశారు మిగిలిన పోలీసులు.

నాకు డాఫ్ ఇచ్చిన మనిషి, నన్ను చూసి నవ్వి "రోట్లో తలదూర్చావ్. ఇలాంటి రోకటి పోట్లు తప్పవు. తలతోపాటు మెదడు కూడా దూర్చావంటే దాన్ని అంతవరకూ క్రైమా క్రింద కొట్టేం చేయవలసి వస్తుంది. జాగ్రత్తగా వుండు!" అన్నాడు.

"ఉంటాను. మిస్టర్ చిట్టీ! ఉంటాను!" అన్నాను.

"అలా పిలవమని ఎవరు చెప్పారు?"

"ఎవ్వరూ చెప్పలేదు! నిన్ను చూస్తే అలా పిలవాలని నాకే అనిపించింది. నీ ఆటలు ఎన్నో రోజులు సాగవు. త్వరలోనే కడతాయి. అందాకా నీ సరదాలు తీర్చుకో!" అన్నాను.

"షటప్! ఇన్‌స్పెక్టర్ ఇతన్ని తీసుకు వెళ్ళండి!" అన్నాడు చిట్టి నాకేసి చూపిస్తూ.

కానిస్టేబుల్ నా రెక్క బట్టుకుని జీపు వేపు వెళ్ళాడు, చిట్టి కారు వేపు వెళ్ళాడు.

జీపెక్కాను.

వెనుక వైపు మధ్యగా నన్ను కూర్చోబెట్టి పోలీసులు కూర్చున్నారు కాపలాగా. జీప్ బయలుదేరింది. నన్ను అడ్డులేకుండా చేసుకునేందుకు మంచి ఎత్తే వేశాడనుకున్నాను.

జీపు స్పీడుగా పోతూవుంది.

నా చేతులకెందుకనో వాళ్ళు సంకెళ్ళు వేయలేదు.

పోలీసుల దగ్గర లాఠీలు తప్ప మరేమీ లేదు. ముందు డ్రైవరు ప్రక్కన కూర్చున్న ఇన్స్పెక్టర్ దగ్గర రివాల్వరుంది. వీళ్ళను తన్ని తప్పించుకుందామని అనుకున్నాను. రోడ్లు బిజీగా వున్నాయి. ఎక్కడచూసినా జనం ప్రవాహంలా కదులుతున్నారు. నేను సాహసించి దూకినా వీళ్ళు అల్లరి చేస్తారు. ఎవరో ఒకరు అడ్డొచ్చి పట్టుకుంటారు.

ప్రయోజనం లేదనుకున్నాను.

జీపు స్టేషను చేరుకుంది.

నన్ను రిమాండ్ రూంలో వేశారు. ఒక్కణ్ణే వున్నాను.

పది గంటల ప్రాంతంలో దొడ్డికి పోవాల్సి నట్లుగా వుండింది. సెంట్రీని పిలిచి చెప్పాను.

అతను పోలీసును పిలిచి, నన్ను తీసుకు వెళ్ళమన్నాడు. అతని వెంట స్టేషనుకు వెనుక భాగాన వున్న లెట్రిన్ కు వెళ్ళాను. లోనికి వెళ్ళి పరిశీలించి చూశాను. పెద్దరాయి కనుపించింది. దాన్ని తీసుకుని వచ్చాను. పోలీసు బీడి తాలుస్తున్నాడు. దాంతో అతని తలమోదాను. అమ్మా! అంటూ నేలకూలాడు. గోడదూకి వీధిన పడ్డాను.

7

నా లగేజీ హోటల్ లో వుంది. కత్తి పోలీసులు లాక్కున్నారు. బాగ్ లో రివాల్వరుంది. అదన్నా సంపాయించుకోవాలనిపించిది.

అర్ధరాత్రిదాకా అక్కడక్కడా తిరిగి, హోటల్

వెనుక భాగం చేరుకున్నాను. డ్రైనేజీ పైపు సాయంతో పైకెళ్ళాను. అంతకుముందు రోజు గ్లాసు తీసేసిన కిటికీ గుండా గదిలోకి దూకాను. బట్టలు మార్చుకుని, ముస్లిం వేషం వేసుకున్నాను. రివాల్వరు, డబ్బు తీసుకున్నాను.

వచ్చిన దారినే వెనక్కి వెళ్ళిపోయాను.

చిన్న బార్‌లో వెళ్ళి కూర్చుని బ్రాందీ రెండు క్వార్టరు సీసాలు తాగాను. వొంటనిండా పేరుకుపోయి నొప్పులు కాస్త తగ్గాయి. క్రొత్త చైతన్యం నరాల్లోకి ప్రవేశించింది. బిల్లు చెల్లించి బైటకొచ్చాను.

ఆ చీకట్లోనే కేదారేశ్వర పురంలోని రాణి ఇంటికి వెళ్ళాను. తలుపు తట్టాను.

రాణి ఇంట్లోనే వుంది.

నన్ను చూసి విస్తుపోయి "నువ్వా!" అంది.

"నేనే! నీ కేమయినావోనని కంగారు పడుతుండి పోయాను."

"పోలీసుల దగ్గర నుంచి పారిపోయావు కదూ?"

"అవును."

"నువ్వు ఇక్కడకు వస్తావని, ఇంతదాకా చిట్టి మనుషులు, పోలీసులు, కాపలా కాచారు. ఇంతదాకా రాక పోయేసరికి వెళ్ళిపోయారు. మళ్ళీ వచ్చినా వస్తారు. నువ్వెళ్ళిపో!" అంది భయంగా.

"ఫరవా లేదు! ఎవరొచ్చినా ఫర్వాలేదు. అన్నిటికీ సిద్ధమై వచ్చాను. నాకు కొంత సమాచారం కావాలి." అన్నాను.

"ఏమిటి?"

"రాజారావు అనే పేరు ఎప్పుడన్నా విన్నావా?"

"విన్నాను. చాలా పెద్ద మనిషి. మా హోటల్‌కు చాలాసార్లు వచ్చారు. అతను వచ్చాడంటే అందరూ హడలి చస్తుంటారు."

"చిట్టి ఎవరో కాదు! అతనే! అతనిల్లు తెలుసా?".

"తెలీదు!"

"అతన్ని చంపాలి! అది పూర్తయ్యాక నేను పోలీసులకు చిక్కినా లక్ష్యపెట్టను." అన్నాను.

"ఏమో నువ్వు ఒంటరి గాడివి. వాళ్ళు పెద్ద ముఠా! అతనితో నిలబడి ప్రాణాలు పోగొట్టుకోవటంకన్నా యీ వూరు విడిచి వెళ్ళిపో" అంది రాణి.

"ఆ రాజారావుకు నువ్వు తెలుసా?"

"అంత బాగా తెలీదు. హోటల్‌లో ఎప్పుడైనా చూసి వుండవచ్చు."

"అయితే నీ సాయం కావాలి నాకు. చేస్తావా?"

"ఏం చేయమన్నా చేస్తాను."

"ఓ. కే. ఉదయం ఎక్స్‌ప్రెస్‌కు రాజమండ్రి వెళ్దాం. నువ్వు ముస్లిం స్త్రీలా డ్రెస్ చేసుకో పైన పరదాకూడా వేసుకో!"

"నల్ల పరదా నా దగ్గర లేదు!"

"నేను తెస్తాను. నువ్వు స్టేషను దగ్గరుండు." అని వెళ్ళిపోయాను ఊళ్ళోకి.

తెల్లవారుతూండగా ఒక లాండ్రీకి వెళ్ళి అడిగాను ముస్లింలు వాడే నల్లపరదాకోసం. అతని దగ్గర ఉందిగానీ నాకు ఇచ్చేందుకు అనుమానించాడు. వంద రూపాయల నోటు చూపించాను. చూడగానే న్యూస్ పేపరులో పొట్లం కట్టిచ్చాడు.

గాన్ని తీసుకొని స్టేషను చేరుకున్నాను.

గాణి బుక్ స్టాల్ ప్రక్కన కనిపించింది. నా చేతిలో ప్యాకెజ్ ఆమెకు ఇచ్చాను. అది తీసుకుందామె. ికి వెళ్ళి ఐదు నిముషాల తర్వాత తిరిగొచ్చింది.

మేమిద్దరం ఫక్తు ముస్లిం జంటలా తయారైనాము. ప్రెస్‌లో ఏలూరు వెళ్ళాం. ఓ హోటల్లో రూమ్ తీసు న్నాం.

విజయవాడ టెలిఫోన్ డైరక్టరీలో రాజారావు అడ్రసు ాను. దాదాపు ఆరుగురు రాజారావులున్నారు. అందరి డ్రసులు రాసుకున్నాను. ఎవ్వరి ఇళ్ళకూ పేర్లు లేదు క్కరికి తప్ప. ఒకతను డాక్టరు. మరొకతను లాయరు. ుకో మనిషి కమిషన్ ఏజంటు. ఆ ముగ్గుర్ని లిస్టు నుండి ొలగించాను, నాకు అవసరమైన మనుషులు కాదన్నట్లు. ిగిలిన ముగ్గురిలో, నాకు కావలసిన మనిషి ఎవరో సుల ంగా పట్టుకోగల మార్గం కోసం ఆలోచించ సాగాను.

మూడు నెంబర్లకు ఫోన్ చేశాను, ట్రంకాల్ బుక్ చేసి.

అవతలి వ్యక్తులతో మాట్లాడిన తర్వాత రెండు నెంబర్లు డ్రాప్ చేశాను. మూడో నెంబరు వ్యక్తి అడ్రసు లోనే, అతని బంగళాకు పేరు వుంది. అతనే నాకు కావ లసిన మనిషని తీర్మానించుకున్నాను.

అతనితో మాట్లాడ వలసిన అవసరం కనుపించలేదు.

హోటల్ బ్యారేజివ్యూకు టెలిగ్రాం ఇచ్చాను. డీలక్స్ సూట్ ఒకటి జనాబ్ మహమ్మదాలీ అండ్ బేగమ్‌కు సుఘమాల కోసం రిజర్వ్ చెయ్యమని.

8

రాత్రికి మెయిల్లో ఫస్ట్‌క్లాస్ కంపార్టుమెంటులో తిరిగి యిద్దరం విజయవాడకు ప్రయాణం చేశాం. రెండు సూట్

కేసులు మాత్రం వున్నాయి మా వద్ద.

కూలీలు సామాను వెలుపలకు తెచ్చారు. టాక్సీలో పెట్టమన్నాను. టాక్సీ డ్రైవరును హోటల్ బ్యారేజ్ వ్యూకు వెళ్ళనిమ్మన్నాను టాక్సీని. ఐదు నిముషాల్లో హోటల్ చేరుకున్నాం.

రిసెప్షన్‌లో నా టెలిగ్రాం గురించి అడిగాను. వాళ్ళకి చేరిందనీ, మంచి సూట్ రిజర్వు చేశామని చెప్పారు. వాళ్ళ మనిషి మా సూట్ కేసులు తీసుకుని ముందు నడిచాడు.

ఏడో అంతస్తులో వుంది మా కిచ్చిన సూట్.

అంతా అధునాతనంగా దర్జాగా వుంది.

తలుపులు మూసి రాజారావు నెంబరుకు ఫోన్ చేశాను.

అవతలవేపునుండి టెలిఫోన్‌లో "హాల్లో!" అని వినిపించింది.

"రాజారావు గారున్నారా?" అడిగాను హిందీలో.

"మీ రెవరు?"

'నాది కలకత్తా! నా పేరు జనాబ్ మహమ్మదాలీ! అర్జంటుగా వ్యాపార విషయం మాట్లాడాలి."

"లైన్లో వుండండి కనెక్షను ఇస్తాను!" అన్నాడతను.

వెయిట్ చేస్తూ కూర్చున్నాను. రెండు క్షణాల తర్వాత "రాజారావును మాట్లాడుతున్నాను. ఎవరు మీరు?" అడిగాడు.

"నా పేరు వినలేదా? జనాబ్ మహమ్మదాలీ! కలకత్తాలో స్మగ్‌లింగ్ కింగ్‌ను. నీతో చిన్న వ్యాపారం చేద్దామని మద్రాసు వెళ్తూ దిగాను" అన్నాను.

"మీ రెవరితో మాట్లాడుతున్నారో మీకు తెలుసా?"

"తెలుసు! తెలుసు! నువ్వేకదూ చిట్టివి. నీ అడ్రసు, ఫోన్ నెంబరు మీ ఫ్రెండిచ్చాడు" అన్నాను.

"ఎక్కడ దిగారు మీరు?"

"హోటల్ బ్యారేజీ ప్యాలెస్‌లో వున్నాను. ఏడో అంతస్తులో ఆరో నెంబరు సూట్. వస్తారా? లేక నన్ను రమ్మంటావా?"

"మీరు రావద్దు! నేనే వస్తాను. రాత్రి పదింటికి" అన్నాడు.

"మీకోసం ఎదురుచూస్తూ వుంటాను" అన్నాను.

"అలాగే!" అన్నాడు చిట్టి.

ఫోన్ పెట్టేశాను.

రాణి నవ్వింది.

"ఎందుకు నవ్వుతున్నావ్?"

"నీ ధైర్యానికి. రాజారావు వచ్చినా తగిన బందోబస్తు లోనే వుంటాడు. అతన్ని ఏమీ చెయ్యలేవు నువ్వు" అంది రాణి.

"చూస్తావుగా? ఈలోగా నాకు నువ్వో పని చేసి పెట్టాలి. నీకో అడ్రసు ఇస్తాను. అక్కడికి వెళ్లు. కాంతమ్మ నే ముసలావిడ వుంటుంది. ఆమెను ఎలాగైనా ఒప్పించి ఇక్కడకు తీసుకురావాలి!" అన్నాను.

"ఎందుకు?"

"ఇప్పుడు చెప్పి లాభంలేదు. నువ్వే చూద్దువుగాని" అన్నాడు.

"అలాగే! ప్రయత్నం చేస్తాను" అంది రాణి.

ఆమెకు కాగితంపైన అడ్రసు రాసిచ్చాను. అది తీసుకొని చదువుకొంది.

"ఆ ప్రాంతాలు తెలుసా నీకు?" అడిగాను.

"తెలుసు! కానీ ఆమె నా వెంట రానంటుందేమో?"

"డి. యస్. పి. రంగనాథంగా రబ్బాయి పిల్చుకు రమ్మన్నాడని చెప్పు. ఆమె రాదనకుండా వస్తుంది."

"సరే!" అంది.

సూట్ కేసులోంచి కాసెట్ టేప్ రికార్డర్ తీసి, కిటికీలు వున్న క్రోటన్సు మధ్య పడేశాను. దాన్ని స్విచ్ కు కనెక్టు చేశాను. లోంగ్వైనిముపాలు తిరిగే టేపు క్రొత్తది దాంట్లో బిగించాను.

హైద్రాబాదులో వున్న ఐ. జి. ఆఫ్ పోలీసుకు ఫోన్ చేసి, డి. యస్. పి. రంగనాథాన్ని ఎనిమిది సంవత్సరాల క్రితం హత్య చేసిన హంతకుడి శవాన్ని స్వాధీనం చేసుకో దలచుకుంటే రాత్రి పదిన్నరకల్లా బ్యారేజీవ్యూకు రమ్మ న్నాను. ఆయన యస్. పికి ఫోన్ చేస్తానన్నాడు. నాకు ఇక్కడి పోలీసులపైన నమ్మకంలేదనీ, వాళ్లు హంతకుడితో కుమ్మక్కయి వున్నారనీ, అందువల్లే ఇన్నేళ్ళూ, హంతకుడు చట్టాన్ని తప్పించుకుని తిరుగుతున్నాడనీ చెప్పాను.

నా మాటలు విని, హైద్రాబాద్ నుంచి సి. ఐ. పార్టీని పంపుతానన్నాడు. "థాంక్స్" అని చెప్పాను.

రాణి వెళ్ళిపోయింది.

శాంతమ్మ భర్త కొన్నాళ్లు 'చిట్టి' ముఠాలో వుండి రకరకాల నేరాలు చేశాడు. మా నాన్నగారు అతన్ని పట్టుకొన్నాడు దొంగతనం కేసులో. అప్పుడు కొద్దిగా బుద్ధి చెప్పారు. దాంతో అతను తన పద్ధతి మార్చు కున్నాడు. చిట్టి ముఠా అతన్ని తాము చెప్పినట్లు విని అంతకుముందులాగా నేరాలు చెయ్యకుంటే చంపుతామని బెదిరించారు.

ఆ రాత్రి కూడా నాన్నగారు అతన్ని రక్షించడం కోసమే వెళ్ళారు. ఆమాట అమ్మ చెప్పింది నాకు. శాంతమ్మ

నాన్నగారి కాళ్లు పట్టుకుని ఎలాగైనా అతన్ని రక్షించమని ప్రాధేయపడిందట, అంతకుముందు ఇంటికొచ్చి.

శాంతమ్మ కళ్ళముందే ఆమె భర్తనూ నాన్నగార్ని రాజారావు ముఠాతో వచ్చి హత్య చేశాడట. ఆమెను కూడా చంపాలని ప్రయత్నించారట. కానీ శాంతమ్మ వంటగదిలో దూరి తలుపు గొళ్లెం పెట్టుకుందట.

ఆ తర్వాత పోలీసులకు ఆమె చెప్పిందట. కానీ ఎవ్వరూ ఆమె సాక్ష్యం ఖాతరు చెయ్యలేదట.అప్పట్నుంచి ఆమె ఇక్కడే వుంటుందనీ, నేనుచేసిన విచారణలవల్ల తెలిసింది.

మా నాన్నగార్ని హత్యచేసిన హంతకుణ్ణి పట్టివ్వగల ప్రత్యక్ష సాక్షి శాంతమ్మ ఒక్కతే! అందుకే ఆమె కోసం రాణిని పురమాయించాను.

రాణి వెళ్ళిపోయింది వెలుపలికి.

బెడ్ క్రింద వుంచిన రివాల్వరుతీసి శుభ్రంగా తుడుచుకున్నాను. అప్పుడే నాకు అనుమానం వచ్చింది అంతకు ముందోసారి హోటల్ నుంచి ఫోన్ చేస్తే అసలు పోలీసులకు ఆ కాల్ పోనివ్వకుండా మధ్యలోనే టాప్ చేసి, పోలీసుల వేషంలో వచ్చి నన్ను మోసంచేశారు. ఈ హోటల్‌లో కూడా అలాగే జరిగితే, నా ప్రయత్నం అంతా వృధా అవుతుంది. అసలు నా కాల్ హైద్రాబాదుకు వెళ్ళిందీ లేనిదీ తెలుసుకోవడం అవశ్యం అనుకున్నాను.

గదిలో సామానంతా సర్దేసి చకచక వెలుపలపడ్డాను. హెడ్ పోస్టాఫీసుకు వెళ్ళాను. చుట్టూ ఎవరన్నా ఉన్నారేమోనని చూశాను. నన్నెవరూ అనుసరించడం లేదని నిర్ధారణ చేసుకున్నాను.

ఐ. జి. పీకి ట్రంకాల్ బుక్ చేశాను. మైక్రోవేవ్ ఉండటంవల్ల వెంటనే కనెక్షను దొరికింది.

అంతకుముందు ట్రంకాల్ చేసిన వివరం చెప్పాను. ఆయన తానెవరితోను విజయవాడలో మాట్లాడలేదని చెప్పాడు. నా అనుమానం నిర్ధారణ చేసుకొన్నాను. అసలు విషయం అంతా చెప్పి, జరిగిన మోసంగురించి కూడా చెప్పాను. తానే స్వయంగా వస్తానని ప్రామిస్ చేశాడు ఐ. జి. పి. నాకు ధైర్యంతోపాటు ఆనందం కూడా కలిగింది. పోస్టాఫీసునుంచి వెలుపలికొచ్చి, ఆటో ఎక్కి హోటల్ కు వచ్చేశాను.

జనాబ్ మహమ్మదాలీ ఎవరో చిట్టికి తెలిసిపోయింది.

మధ్యాహ్నం రెండింటికి రాణి వచ్చింది కాంతమ్మతో. నన్ను చూడగానే "బాబూ! బాగున్నావా?" అంటూ కాగలించుకుని ఏడ్చింది కాంతమ్మ. ఆమెను ఓదార్చాను.

"మీ నాన్నను నేనే పొట్టన పెట్టుకున్నాను బాబూ! ఆ చిట్టిగాడు అసాధ్యుడు. వాడితో తలపడటం మంచిది కాదు! పదికాలాలపాటు బ్రతకవలసినవాడివి. జరిగింది మర్చిపో! నీ దోవన వెళ్ళిపో బాబూ!" అంది ఆప్యాయంగా.

ఆమె అనుమానాలు, భయాలు, అధైర్యానికి కారణాలు నాకు తెలిసినా, కాంతమ్మగారితో "నాకేం భయంలేదు. వాణ్ణి ఉరికంబం ఎక్కించేందుకు అవసరమైన ఏర్పాట్లు అన్నీ చేశాను. మీరేం కంగారుపడకండి. జరగబోయేది చూస్తూ వుండండి!" అన్నాను.

ఆమె మరేం మాట్లాడలేక మౌనంగా వుండిపోయింది.

9

తొమ్మిదిగంటల ప్రాంతంలో ఎవరో తలుపు తట్టారు. వెళ్ళి తీశాను.

సూట్ లోవున్న మనిషి కనుపించాడు.

"ఎవరు కావాలి?" అడిగాను.

"మహమ్మదాలీ మీరేనా?"

"అవును!"

"ఐ. జి. గారు పంపించారు. సి. ఐ. డి. ఆఫీసర్ని. నా వెంట నలుగురు మఫ్టీలో వున్నారు. మీరేం కంగారు పడకండి. ఆ హంతకుడు లోనికి రాగానే, బజర్ నొక్కండి వచ్చి అరెస్టు చేస్తాను!" అన్నాడు.

"థాంక్స్! చెప్పగానే మిమ్మల్ని పంపినందుకు కృతజ్ఞుణ్ణి. మీరు చెప్పినట్లే చేస్తాను!" అన్నాను. అతన్ని చూడగానే నాకు చిట్టి ముఠా మనిషని అర్థమయింది.

"నా పనిలో నేనుంటాను." అన్నాడు సెలవు తీసుకుంటూ.

తలుపులు మూసుకున్నాను.

రాణికి జరిగిన విషయం చెప్పాను. ఆమె బెంబేలు పడింది. గడియారంకేసి చూస్తూ కూర్చున్నాను.

సరిగ్గా పదయింది.

తలుపులు తట్టారు.

వెళ్ళి తీశాను.

ఎదురుగా రాజారావు సిల్కు లాల్చీ, ధోవతిలో గోల్డ్ ఫ్రేమ్ కళ్ళద్దాలతో నిగనిగ మెరిసిపోతున్నాడు.

"నేనే చిట్టిని!" అన్నాడు.

"లోనికి రండి!" దారితీస్తూ ఆహ్వానించాను.

ఇద్దరం వెళ్ళి కూర్చున్నాం సోఫాల్లో.

"ఏం వ్యాపారం చేస్తారు మీరు!!" అడిగాడు చిట్టి.

"గంజాయి వ్యాపారం!" అన్నాను.

"లోకల్ గానా, ఫారిన్ కా?"

"ఇక్కడేం ధరలు లేవు. ఫారిన్ కు ఎక్స్‌పోర్టు చేస్తుంటాను. మీదగ్గర సరుకు బాగా దొరుకుతుందని చెప్పారు" అంటూ, "బేగమ్! జల్దీ కాఫీలానా?" అన్నాను.

రెండు నిముషాల్లో శాంతమ్మ రెండు కప్పుల కాఫీ తెచ్చి పెట్టింది టేబుల్ పైన.

"ఎవరూ? నువ్వా శాంతమ్మ?" అన్నాడు చిట్టి ఆశ్చర్యంగా ఆమెనే చూస్తూ.

"అవును! నేనే!"

"ఇక్కడున్నావేం?"

"ఈయన దగ్గర పని చేస్తున్నాను" అంది శాంతమ్మ.

"ఈమెను మీకు తెలుసా?"

"తెలుసు! ఈమె భర్త నాతో పాటు పనిచేసేవాడు. ఓ మారు మోసం చెయ్యబోయాడు. తెలుసుకుని తెలివిగా స్వర్గానికి పంపించాను!" అన్నాడు చిట్టి నిర్భయంగా.

"నీ క్రింద ఎంతోమంది వున్నారుగా? నువ్వే ఎందుకు చెయ్యవలసి వచ్చింది?"

"డి. యస్. పి. ఒకడుండేవాడు. వాడిపేరు రంగనాథ మనుకుంటాను. వాడు ఈమె మొగుడికి అండగా వుండేవాడు. అందరూ భయపడ్డారు. ముఠా నాయకుడిగా నేనే అతన్ని చంపే పని నెత్తినేసుకున్నాను. ఇద్దర్నీ చంపేశాను."

"ఎలా? ఇద్దర్నీ నువ్వొకడివే చంపగలిగావా?"

"డి. యస్. పి. దగ్గరున్న రివాల్వారుతో ఈమె భర్తను కాల్చాను. ఆ తర్వాత అతన్ని గొంతుకు తాడు బిగించి లాగి చంపాను."

"అయితే అసాధ్యుడివే?" అన్నాను.

"అనే అనుకున్నాను. కానీ తర్వాతే నేను చేసిన

పొరపాటు అర్థమయింది. ఆ డి. యస్. పి. కి ఒక కుమారు డుండేవాడు. వాణ్ణి వదిలేశాను. ఇప్పుడు వాడితో పెద్ద తలనొప్పి అయిపోయింది. అతన్నీ పంపిస్తున్నాను," అన్నాడు చిట్టి.

"ఎక్కడకు?"

"స్వర్గానికి?"

"అతను అంత తెలివి తక్కువవాడా?"

"కాదు! అతన్ని మించిన తెలివి తేటలు నాకున్నాయి. నన్నేదో పోలీసులకు పట్టివ్వాలని పథకం వేశాడు. దానికి ఎదురు పథకం వేశాను నేను." అన్నాడు.

"ఏమిటి?"

"చెప్తే అర్థంకాదు! చూపిస్తా! చూస్తావా?"అడిగాడు.

"నీకది సరదాగా వుంటే పోనీ అలాగే చూపించు చూస్తాను!" అన్నాను.

లేచి వెళ్ళి తలుపులు తెరిచాడు.

నలుగురు మనుషులు లోనికి దూరారు. లోపల్నుంచే తలుపులు మూశారు. అప్పటికే రివాల్వరు తీసి వొళ్ళో పెట్టుకున్నాను.అంతకుముందు ఐ. జి. పీ పంపిన సి. ఐ. డి. ఆఫీసర్నని చెప్పిన మనిషి కూడా వున్నాడు వాళ్ళలో.

"నన్ను ఐ. జి. పీ పంపాడనగానే నమ్మాడు పిల్ల నన్నాసి!" అన్నాడతను నన్ను చూసి నవ్వుతూ.

"మీ సంగతి నాకు తెలుసు! మిమ్మల్ని బోల్తాకొట్టించాలనే అలా చేశాను. ఐ. జీ. పితో కూడా మాట్లాడాను. అతని మనుషులు ఈ పాటికి హోటల్ నిండా వున్నారు. మీరు బోన్‌లో చిక్కారు. ఇక్కడినుంచి తప్పుకోవడం మీ వల్ల కాదు!" అన్నాను.

"పట్టుకున్నా మమ్మల్నేమీ చెయ్యలేరు!" అన్నాడు.

"నువ్వు చెప్పిందంతా టేప్ మీద రికార్డు చేశాను. అది చాలు!" అన్నాను.

"చూస్తారేం? చంపి పారెయ్యండి అందర్నీ!" అన్నాడు చిట్టి.

నేను రివాల్వరుతీసి పైకిపేల్చాను.

"దగ్గరకు వచ్చినా, అడుగు ముందుకు కదిపినా మిమ్మల్ని నల్లుల్ని కాల్చినట్లు కాల్చేస్తాను. జాగ్రత్త!" అన్నాను. రివాల్వరుంటుందని వాళ్లు ఊహించలేదు. దాన్ని చూడగానే వెనుకంజవేశారు.

విండో గ్లాసుకు గురిపెట్టి మూడుసార్లు కాల్చాను.

పోలీసు బలగం తలుపులు త్రోసుకుని లోనికొచ్చింది. చిట్టినీ, అతని మనుషుల్ని సంకెళ్లువేసి బంధించారు పోలీసులు.

ఐ. జీ. పీ. నన్ను కౌగలించుకున్నాడు ఆప్యాయంగా.

"తండ్రికి తగ్గ తనయుడివి!" అన్నాడు.

"కాదు సార్! ఈ పగచల్లార్చుకునేందుకు దొంగగా, త్రాగుబోతుగా, బ్రతికాను. ఇక్కడి పోలీస్ డిపార్టుమెంటు చిట్టితో చేతులు కలిపారు. అందువల్లే అంతదారుణం జరిగింది" అన్నాను.

"నాకు అర్థమయింది. తగిన చర్యలు తీసుకుంటాను" అన్నాడు.

ఆ తర్వాత శాంతమ్మను, రాణిని వెంటబెట్టుకొని హైద్రాబాద్ వెళ్ళాను.

నా కేసు గవర్నమెంటుకు పంపి, నాపైనున్న నేరాల్ని కొట్టివేయించి, ఇన్స్పెక్టర్‌గా పోలీసు డిపార్టుమెంటులో ఉద్యోగం ఇప్పించారు ఐ. జీ. పి.

రాణి, శాంతమ్మ నా దగ్గరే వుండిపోయారు.

—: ఐపోయింది :—